

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.449 van 1 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 maart 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 oktober 1986.

De verzoekende partij die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 8 maart 2007, verklaarde er zich op 9 maart 2007 voor het eerst vluchteling. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van de verzoekende partij bij beslissing van 7 juni 2007, verstuurd op 8 juni 2007. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18

september 2007 met nummer 1.796 wordt zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 december 2007 wordt er aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 13 december 2007 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op 14 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Hiertegen tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 30 april 2008 met nummer 10.873 wordt het beroep van de verzoekende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 28 februari 2008 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op 31 maart 2008 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 31 maart 2008 ter kennis werd gebracht en als volgt gemotiveerd is:

“Overwegende dat de betrokkene op 9 maart 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 april 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming heeft genomen. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 18 september 2007 een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming velde. Overwegende dat de betrokkene op 13 december 2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 januari 2008. Overwegende dat de betrokkene op 28 februari 2008 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven die hij aanhaalde om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene vernomen heeft dat zijn ouders en broer lastig gevallen worden waarbij opgemerkt moet worden dat deze informatie niet afkomstig is van een objectieve bron. Overwegende dat de betrokkene zijn 'taskara' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene foto's van een man naar voren brengt die volgens hem zijn broer is waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's niet meer zijn dan wat ze zijn, foto's van een man zonder bepaling van de tijd en omstandigheden waarin deze genomen zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een brief naar voren brengt van de wijkverantwoordelijke en van een winkelier waarbij opgemerkt moet worden dat deze niet afkomstig zijn van een objectieve bron, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt van wat volgens hem een vernielde winkel is waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's niet meer zijn dan wat ze zijn, dat hierin geen vernielde winkel te herkennen is, dat ze geen aanduiding tonen van datum en omstandigheden. Overwegende dat de betrokkene de subsidiaire bescherming vraagt, waarbij opgemerkt moet worden dat deze reeds geweigerd werd door de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 juni 2007 en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 september 2007, dat de betrokkene de conclusies van deze instanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door

de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. Na een theoretische uiteenzetting over de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht meent de verzoekende partij dat zij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. De verzoekende partij wijst er op dat zij meer bepaald meedeelde dat de personen die op zoek naar haar zijn om haar te doden, haar ouders en broer hebben lastiggevallen. De verzoekende partij verwijst naar haar problemen aangehaald in haar eerdere asielaanvragen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat ze twee verklaringen ingediend heeft, die aantonen dat manschappen van H. nog steeds naar haar op zoek zijn. De eerste verklaring is van de wijkvertegenwoordiger en de tweede verklaring is van een collega winkelier. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat ze foto's heeft neergelegd die de vernieling van haar winkel aantonen en dat ze haar Taskara heeft neergelegd. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte de nieuwe gegevens zelfs niet aan een begin van onderzoek heeft onderworpen en de perken van haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. De verzoekende partij betoogt verder dat de door de verwerende partij ingeroepen weigeringsgronden helemaal niet fundamenteel noch voldoende zijn om een beslissing te nemen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen in de zin van de wet aangebracht heeft, nadat de nieuwe bewijsstukken grondig onderzocht werden. Voorts stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing op duidelijke, afdoende wijze motiveert waarom de aangevoerde elementen niet als nieuwe gegevens kunnen beschouwd worden.

2.1.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die haar betreffen en waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing

is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.1.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, erop wijst dat de problemen waarvoor zij Afghanistan heeft verlaten nog steeds bestaan en onvoldoende rekening gehouden werd met de door haar bijgebrachte stukken voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben.

Ter staving van haar asielrelaas legt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar derde asielaanvraag volgende documenten voor: een Taskara, een verklaring van de wijkvertegenwoordiger en een verklaring van een collega-winkelier omtrent haar problemen in haar land van herkomst en zes foto's waar de vernieling van de winkel op te zien is en letsels aan het lichaam van haar mishandelde broer.

Het kan, gelet op de stukken van het administratief dossier, niet ontkend worden dat de verzoekende partij de Taskara reeds voorlegde in het kader van de eerdere asielprocedures, zodat dit identiteitsstuk niet kan beschouwd worden als een nieuw gegeven.

Met betrekking tot de bewijskracht van de neergelegde foto's en de verklaringen van een collega-winkelier en een wijkdirecteur, die door de verwerende partij wordt betwist, wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (R.v.St., nr. 112.420, 8 november 2002). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of

ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte gesteld wordt dat de, door haar aangebrachte foto’s onvoldoende precies zouden zijn en dat de verklaringen niet afkomstig zijn van een objectieve bron, maar laat na haar standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan dat de foto’s de winkel van haar familie betreffen en dat het om haar broer gaat, zodat de verwerende partij niet op kennelijke onredelijke wijze kan besluiten dat de foto’s geen aanduiding zijn van datum en omstandigheden betreffende het voorwerp van de foto.

Voorts wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij erop dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan in de laatste fase van de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005; R.v.St., nr. 143.021, 13 april 2005). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006). De elementen die de verzoekende partij in haar derde asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005). De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij de verzoekende partij (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006).

Gelet op het bovenstaande is het ook niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister oordeelde dat de door de verzoekende partij aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout bewezen.

2.1.5. De verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van de goede rechtsbedeling en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij onderbouwt haar grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald

asiel-verzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn; de gemachtigde van de minister oordeelde dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de verwerende partij genomen besluit.

2.2.1. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheids-beginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij aan: *“schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.”*

2.3.1. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet om te weten of haar de subsidiaire beschermings-status kon worden toegekend. Zij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. De verzoekende partij betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

2.3.2. Aangezien de verzoekende partij niet aantoonde dat artikel 51/8 van de Vreemdelingen-wet niet correct zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, quod non.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat zij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan voldoende precisie, dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij – ook in de repliekmemorie – geen andere argumenten aan, ook niet betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.